A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2025. január 23.*

„Előzetes döntéshozatal – Migráns munkavállalók – Szociális biztonság – Alkalmazandó jog – Kiküldött munkavállalók – A1 igazolások formáját öltő, az ezen igazolások kiállítására hatáskörrel rendelkező intézmény által állítólagosan kiállított dokumentumok – 883/2004/EK rendelet – A 76. cikk (6) bekezdése – A fogadó tagállam hatóságainak azon kötelezettsége, hogy a csalás fennállásának megállapítása céljából párbeszéden alapuló és békéltető eljárást kezdeményezzenek”

A C-421/23. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a cour d’appel de Liège (liège-i fellebbviteli bíróság, Belgium) a Bírósághoz 2023. július 10-én érkezett, 2023. május 25-i határozatával terjesztett elő az

EX

ellen,

a **Ministère public**,

az **Office national de sécurité sociale (ONSS)**

részvételével folyamatban lévő büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: F. Biltgen, az első tanács elnöke, a hetedik tanács elnökeként eljárva, M. L. Arastey Sahún, az ötödik tanács elnöke (előadó), és J. Passer bíró,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a ministère public képviseletében J. Deumer, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: francia.

– a belga kormány képviseletében S. Baeyens, C. Pochet és L. Van den Broeck, meghatalmazotti minőségben,

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– a portugál kormány képviseletében C. Alves, P. Barros da Costa, A. Pimenta és E. Silveira, meghatalmazotti minőségben,

– Európai Bizottság képviseletében F. Clotuche-Duvieusart és B.-R. Killmann, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2012. május 22-i 465/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2012. L 149., 4. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2004. L 166., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 72. o., a továbbiakban: 883/2004 rendelet) 76. cikke (6) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az EX ellen többek között a társadalombiztosítási járulékokkal kapcsolatos csalások elkövetése miatt indított büntetőeljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

A 883/2004 rendelet

3 A 883/2004 rendelet 1. cikkének l) pontja e rendelet alkalmazásában a „jogszabályok” fogalmát úgy határozza meg, hogy azok az egyes tagállamok tekintetében az említett rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében említett szociális biztonsági ágakhoz kapcsolódó törvényi, rendeleti és egyéb jogi rendelkezéseket, valamint minden egyéb végrehajtási intézkedést jelentik.

4 A 883/2004 rendelet 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ezt a rendeletet a tagállamok állampolgáraira, egy tagállamban lakóhellyel rendelkező hontalanokra és menekültekre – akik egy vagy több tagállam jogszabályainak hatálya alá tartoznak vagy tartoztak –, valamint ezek családtagjaira és túlélő hozzátartozóira kell alkalmazni.

(2) Ezt a rendeletet ugyancsak alkalmazni kell azoknak a személyeknek a túlélő hozzátartozóira, akik egy vagy több tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartoztak, függetlenül az ilyen személyek állampolgárságától, ha túlélő hozzátartozóik egy tagállam állampolgárai vagy a tagállamok egyikében tartózkodó hontalanok vagy menekültek.”

5 A 883/2004 rendeletnek „A rendelet alkalmazási köre” című 3. cikke az (1) bekezdésében előírja, hogy e rendeletet az ott felsorolt szociális biztonsági ágakat érintő valamennyi jogszabályra alkalmazni kell.

6 A 883/2004 rendeletnek „Az alkalmazandó jogszabályok meghatározása” című II. címe tartalmazza e rendelet 11–16. cikkét.

7 A 883/2004 rendelet 11. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az e rendelet hatálya alá tartozó személyekre csak egy tagállam jogszabályai alkalmazandóak. E jogszabályokat e cím rendelkezései szerint kell meghatározni.

[…]

(3) A 12–16. cikkre is figyelemmel:

a) a munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként egy tagállamban tevékenységet folytató személyek az adott tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartoznak;

[…]”

8 E rendelet 12. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„Az a személy, aki egy tagállamban munkavállalóként végzi tevékenységét olyan munkáltató nevében, aki tevékenységét szokásosan abban a tagállamban végzi, és akit az említett munkáltató egy másik tagállamba küld, hogy a munkáltató nevében ott munkát végezzen, továbbra is az elsőként említett tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartozik, feltéve, hogy az ilyen munkavégzés várható időtartama nem haladja meg a huszonnégy hónapot, és a szóban forgó személy kiküldetése nem egy másik kiküldött személy felváltása céljából történik.”

9 Az említett rendelet 72. cikkének a) pontja szerint a szociális biztonsági rendszerek koordinációjával foglalkozó igazgatási bizottság (a továbbiakban: igazgatási bizottság) többek között az igazgatási jellegű kérdésekkel és ugyanezen rendelet vagy a végrehajtási rendeletének rendelkezéseiből eredő értelmezési kérdésekkel foglalkozik.

10 A 883/2004 rendelet „Együttműködés” című 76. cikke így rendelkezik:

„[…]

(3) A tagállamok hatóságai és intézményei e rendelet végrehajtása érdekében egymással és az érintett személyekkel vagy azok képviselőivel közvetlen kapcsolatot tarthatnak fenn.

(4) Az e rendelet hatálya alá tartozó intézmények és személyek kötelesek egymást kölcsönösen tájékoztatni, és egymással együttműködni a rendelet helyes végrehajtásának biztosítása céljából.

Az intézmények a helyes igazgatás elvének megfelelően kötelesek észszerű időn belül válaszolni minden megkeresésre, és ezzel összefüggésben kötelesek az érintett személyeket ellátni minden olyan információval, amely az e rendelet által rájuk ruházott jogok gyakorlásához szükséges.

[…]

(6) Az e rendelet értelmezésével vagy alkalmazásával kapcsolatos olyan nehézségek esetén, amelyek egy, a hatálya alá tartozó személy jogait veszélyeztethetik, az illetékes tagállam vagy az érintett személy lakóhelye szerinti tagállam intézménye kapcsolatba lép az érintett tagállam(ok) intézményével (intézményeivel). Ha észszerű időn belül nem sikerül megoldást találni, az érintett hatóságok kérhetik az igazgatási bizottság beavatkozását."

A 987/2009 rendelet

11 A 465/2012 rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK rendelet végrehajtására vonatkozó eljárás megállapításáról szóló, 2009. szeptember 16-i 987/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletnek (HL 2009. L 284., 1. o.; a továbbiakban: 987/2009 rendelet) „A más tagállamban kiállított dokumentumok és bizonyítékok jogi értéke" című 5. cikke a következőket írja elő:

„(1) A valamely tagállam intézménye által [a 883/2004 rendelet] és a [jelen rendelet] alkalmazása céljából egy személy helyzetének bemutatására kiállított dokumentumokat, valamint a dokumentumok kiállításának alapjául szolgáló bizonyítékokat a többi tagállam intézményei mindaddig elfogadják, amíg azokat a kiállító tagállam vissza nem vonja vagy érvénytelenné nem nyilvánítja.

(2) Amennyiben a dokumentum érvényessége vagy az abban szereplő bejegyzések alapját képező tények pontossága tekintetében kétség merül fel, a dokumentumot átvevő tagállami intézmény kéri a kiállító intézménytől a szükséges pontosításokat, valamint adott esetben a dokumentum visszavonását. A kiállító intézmény felülvizsgálja a dokumentum kiállításának alapját képező indokokat és szükség esetén visszavonja a dokumentumot.

(3) A (2) bekezdés értelmében az érintett személy által szolgáltatott információ, a dokumentum vagy bizonyíték megalapozottsága vagy az azokban szereplő bejegyzések alapját képező tények tekintetében felmerült kétség esetén a tartózkodási vagy lakóhely szerinti intézmény az illetékes intézmény kérésére – ha ez lehetséges – elvégzi ezen információ vagy dokumentum szükséges ellenőrzését.

(4) Amennyiben az érintett intézmények között nem születik megállapodás, az ügyet az illetékes hatóságokon keresztül az igazgatási bizottság elé lehet terjeszteni, legkorábban egy hónappal azon napot követően, hogy a dokumentumot kézhez vevő intézmény benyújtotta a kérelmet. Az igazgatási bizottság hat hónapon belül azon napot követően, hogy az ügyet elé terjesztették, megkísérli az álláspontok összeegyeztetését."

12 A 987/2009 rendelet 19. cikke (2) bekezdésének szövege a következő:

„Az érintett személy vagy a munkáltató kérésére azon tagállam illetékes intézménye, amelynek jogszabályai [a 883/2004 rendelet] II. címe szerint alkalmazandók, tanúsítja, hogy ezeket a jogszabályokat kell alkalmazni, és adott esetben jelzi, hogy mely időpontig és milyen feltételekkel."

Az alapeljárás,k az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések és a Bíróság előtti eljárás

13 EX, egy portugál vállalkozó, több társaságon keresztül 650 portugál állampolgárságú munkavállalót foglalkoztatott, akiket 2012 és 2017 között a Belga Királyság területére küldtek ki az e tagállamban található építkezéseken való munkavégzés céljából. Az ilyen kiküldetésre többek

között az ilyen típusú igazolások kiállítására hatáskörrel rendelkező portugál intézmény által a 883/2004 rendelet alapján állítólagosan kiállított, A1 igazolások formáját öltő dokumentumokkal került sor annak érdekében, hogy a 987/2009 rendelet 19. cikke (2) bekezdésének megfelelően igazolják, hogy az érintett munkavállalók a kiküldetés időszakában (a továbbiakban: vitatott időszak) a portugál szociális biztonsági rendszer hatálya alá tartoznak.

14 2021. november 10-i ítéletével a tribunal de première instance de Namur (namuri elsőfokú bíróság, Belgium) megállapította EX bűnösségét több bűncselekményben, többek között a társadalombiztosítási járulékokkal kapcsolatos csalások elkövetésében és hamis dokumentumok felhasználásában.

15 Ebben az összefüggésben e bíróság megállapította először is, hogy az EX által benyújtott, A1 igazolások formáját öltő dokumentumok hamis dokumentumok voltak, amelyeket nem a portugál hatóságok állítottak ki, amit az alapeljárás terheltje nem vitatott, másodszor, hogy az általa alapított vagy irányított társaságok, amelyek közvetítésével az érintett munkavállalókat Belgiumba küldték ki, semmilyen érdemi tevékenységet nem folytattak Portugáliában az építőiparban, és céljuk nem volt más, mint hogy olcsó munkaerőt biztosítsanak Belgiumban, és harmadszor, az A1 igazolások kibocsátására hatáskörrel rendelkező portugál intézmény megerősítette, hogy e társaságok vagy nem kérték ilyen igazolások kiállítását, vagy azért tagadta meg annak kiállítását, mert az említett társaságok nem folytattak érdemi tevékenységet az építőipari ágazatban Portugáliában.

16 Mind az alapeljárás terheltje, mind a ministère public (ügyészség, Belgium) fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz, a cour d'appel de Liège-hez (liège-i fellebbviteli bíróság, Belgium).

17 E fellebbezés keretében EX, aki – amint az a tribunal de première instance de Namur (namuri elsőfokú bíróság) által a 2021. november 10-i ítéletéből kitűnik – nem vitatja, hogy az általa benyújtott, A1 igazolások formáját öltő dokumentumok hamisak, arra hivatkozik, hogy csalásra utaló valószínűsítő körülmények esetén, amely eset szerinte magában foglalja a hamis A1 igazolások használatának esetét is, a 883/2004 rendelet 76. cikkének (6) bekezdésében említett, párbeszéden alapuló és békéltető eljárás az ilyen csalás fennállásának megállapításához szükséges kötelező előfeltételnek minősül.

18 A kérdést előterjesztő bíróság emlékeztet a Bíróságnak a többek között a 2017. április 27-i A-Rosa Flussschiff ítéletből (C-620/15, EU:C:2017:309) eredő ítélkezési gyakorlatára, amely kimondja azt az elvet, hogy egy állam jogszabályai alkalmazandók a szociális biztonsági védelemre, valamint hogy a csalásra utaló valószínűsítő körülmények esetén az A1 igazolások érvényességének értékelésére kizárólag az azokat kiállító intézmény rendelkezik hatáskörrel. Egyébiránt e bíróság a 2020. április 2-i CRPNPAC és Vueling Airlines ítéletre (C-370/17 és C-37/18, EU:C:2020:260) hivatkozik, amelyből kitűnik, hogy az említett párbeszéden alapuló és békéltető eljárás kötelező előfeltételnek minősül annak meghatározásához, hogy teljesülnek-e a csalás fennállásának feltételei.

19 E bíróságban ugyanakkor felmerül a kérdés, hogy az ezen ítélkezési gyakorlatból eredő elveket alkalmazni kell-e olyan körülmények között, mint milyenekről az alapügyben szó van, amikor egyrészt az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a szóban forgó A1 igazolások formáját öltő dokumentumokat nem az e dokumentumokban említett intézmény állította ki, és e megállapítást a fellebbezés keretében nem is vitatták, másrészt pedig a vitatott időszakban járulékokat fizettek a portugál társadalombiztosítási rendszerben, miközben az ügyészség és az Office national de

sécurité sociale (országos társdalombiztosítási intézet, ONSS; Belgium) szerint azok a társaságok, amelyeken keresztül EX az érintett munkavállalókat Belgiumba küldte ki, soha nem folytattak érdemi tevékenységet Portugáliában.

20 E körülmények között a cour d'appel de Liège (liège-i fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni [883/2004] rendeletet, hogy azt kell alkalmazni abban az esetben, ha – anélkül, hogy a felek e tekintetben kifogást emeltek volna – megállapításra került, hogy egyrészt a benyújtott A1-es igazolások a fogadó [tag]állam igazságügyi hatóságai szerint hamisak, másrészt úgy tűnik, hogy az ugyanezen fogadó [tag]állam igazságügyi hatóságai által végzett nyomozási cselekmények azt bizonyítják, hogy a vitatott igazolások nem a kibocsátó [tag]állam illetékes hatóságától származnak, jóllehet ez utóbbiak társadalombiztosítási járulékot szedtek be?

2) Igenlő válasz esetén a 883/2004 rendelet 76. cikkének (6) bekezdése (amely a [szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet (HL 1971. L 149., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 35. o.)] 84a. cikkének (3) bekezdése szerinti eljárást veszi át) által bevezetett, párbeszéden alapuló és békéltető eljárás kötelező előfeltételt képez annak meghatározása céljából, hogy teljesülnek-e a csalás fennállásának feltételei?

3) Amennyiben e két kérdésre igenlő választ kell adni, a csalás és a joggal való visszaélés tilalmának elve alapján, amely az uniós jognak a jogalanyok által tiszteletben tartandó alapelvét képezi, a munkavállalók munkavégzésének helye szerinti [tag]állam hatóságai figyelmen kívül hagyhatják-e az említett A1-es igazolásokat, ideértve azt az esetet is, ha csalás gyanúja esetén nem került sor párbeszéden alapuló és békéltető eljárásra, ha az e hatóságok elé terjesztett tényállás alapján megállapítható, hogy az említett igazolásokat olyan magatartás eredményeként nyújtották be, amelyet a fogadó [tag]állam igazságügyi hatósága a munkáltató csalárd magatartásának ítélt?"

21 2024. április 24-én a Bíróság tájékoztatást kért a kérdést előterjesztő bíróságtól annak pontosítása érdekében, hogy a tribunal de première instance de Namur (namuri elsőfokú bíróság) a belga és a portugál kormány által benyújtott észrevételekben szereplő, az illetékes belga és portugál intézmények közötti együttműködésre vonatkozó információkra támaszkodott-e többek között annak megállapítása érdekében, hogy az alapeljárás terheltje által benyújtott A1 igazolások formájában megjelenő valamennyi dokumentum hamis dokumentumnak minősül. E kérelmet követően a kérdést előterjesztő bíróság megküldte a Bíróságnak a jelen ítélet 14. pontjában említett 2021. november 10-i ítélet másolatát.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

22 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 883/2004 rendeletet úgy kell-e értelmezni, hogy e rendelet alkalmazandó abban az esetben, ha valamely tagállamnak az e tagállamban letelepedett vállalkozó által foglalkoztatott állampolgárai az

említett tagállamnak az ilyen típusú igazolások kiállítására hatáskörrel rendelkező intézménye által állítólagosan kiállított, A1 igazolások formáját öltő dokumentumokkal e vállalkozó számára egy másik tagállamban végeznek munkát, amelyre tekintettel ezen intézmény társadalombiztosítási járulékot szed be, ideértve azt is, amikor az említett vállalkozóval szemben az utóbbi tagállam bíróságai előtt társadalombiztosítási csalás elkövetése miatt indított büntetőeljárás keretében e bíróságok megállapítják, hogy e dokumentumok hamisak, és azt ugyanezen vállalkozó nem vitatja.

23 Meg kell állapítani, hogy az ezen eljárást lefolytató nemzeti bíróságnak ahhoz, hogy a munkavégzés helye szerinti tagállamban a vállalkozóval szemben a munkavállalók kiküldetésének csalárd alkalmazása miatt indított büntetőeljárás keretében társadalombiztosítási csalás elkövetésével kapcsolatban határozzon, különösen azt kell meghatároznia, hogy e tagállam szociális biztonsági jogszabályai alkalmazandók-e az érintett munkavállalókra.

24 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 883/2004 rendelet 1. cikkének l) pontjával összefüggésben értelmezett 11. cikkének (1) bekezdése értelmében a rendelet hatálya alá tartozó személyekre az említett rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében felsorolt szociális biztonsági ágak tekintetében csak egy tagállam jogszabályai alkalmazandóak. Az említett 11. cikk (1) bekezdése szerint e jogszabályokat az említett rendelet II. címével összhangban kell meghatározni.

25 Következésképpen, amennyiben valamely személy a 883/2004 rendelet 2. cikkében meghatározott személyi hatálya alá tartozik, főszabály szerint az e rendelet 11. cikkének (1) bekezdésében kimondott, az egy tagállam szociális biztonsági jogszabályainak alkalmazására vonatkozó szabály releváns (2019. május 8-i Inspecteur van de Belastingdienst ítélet, C-631/17, EU:C:2019:381, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Márpedig a 883/2004 rendelet 2. cikkének szövegére tekintettel nyilvánvalóan ez a helyzet valamely tagállamnak az e tagállamban letelepedett vállalkozó által foglalkoztatott állampolgárai esetében, akik e vállalkozó számára egy másik tagállamban végeznek munkát, amelyre tekintettel az első tagállam illetékes szociális biztonsági intézménye társadalombiztosítási járulékot szed be.

27 Következésképpen az ilyen vállalkozó ellen társadalombiztosítási csalás elkövetése miatt indított büntetőeljárás keretében eljáró nemzeti bíróságnak alkalmaznia kell a 883/2004 rendeletet.

28 E bíróságnak különösen azt kell megvizsgálnia, hogy teljesülnek-e azok a feltételek, amelyektől a 883/2004 rendelet a munkavállalók kiküldetését függővé teszi, mint amilyeneket e rendelet 12. cikkének (1) bekezdése ír elő, és így az érintett munkavállalók azon tagállam szociális biztonsági jogszabályainak hatálya alá tartoznak, amelyben az érintett vállalkozó letelepedett, vagy ellenkezőleg, e feltételek hiányoznak, és ezáltal e munkavállalók az említett rendelet 11. cikke (3) bekezdésének a) pontja értelmében az említett bíróság szerinti tagállam szociális biztonsági jogszabályainak hatálya alá tartoznak.

29 Az érintett vállalkozó székhelye szerinti tagállam illetékes intézménye által a munkavállalók számára állítólagosan kiállított, A1 igazolások formáját öltő dokumentumok létezése, valamint az, hogy e dokumentumokat az e vállalkozó ellen indított büntetőeljárás keretében első fokon eljáró nemzeti bíróság hamisnak tekintette, anélkül hogy e vállalkozó ezt cáfolta volna, egyáltalán nem változtat a 883/2004 rendeletnek e büntetőeljárás keretében való alkalmazhatóságán.

30 Elegendő ugyanis megállapítani, hogy e rendelet 2. cikke nem követeli meg azt, hogy a rendelet személyi hatálya alá tartozáshoz A1 igazolással kelljen rendelkezni.

31 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 883/2004 rendeletet úgy kell értelmezni, hogy e rendelet alkalmazandó abban az esetben, ha valamely tagállamnak az e tagállamban letelepedett vállalkozó által foglalkoztatott állampolgárai az említett tagállamnak az ilyen típusú igazolások kiállítására hatáskörrel rendelkező intézménye által állítólagosan kiállított, A1 igazolások formáját öltő dokumentumokkal e vállalkozó számára egy másik tagállamban végeznek munkát, amelyre tekintettel ezen intézmény társadalombiztosítási járulékot szed be, ideértve azt is, amikor az említett vállalkozóval szemben az utóbbi tagállam bíróságai előtt társadalombiztosítási csalás elkövetése miatt indított büntetőeljárás keretében e bíróságok megállapítják, hogy e dokumentumok hamisak, és azt ugyanezen vállalkozó nem vitatja.

A második kérdésről

32 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 883/2004 rendelet 76. cikkének (6) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy abban az esetben, ha valamely tagállamnak az e tagállamban letelepedett vállalkozó által foglalkoztatott állampolgárai az említett tagállamnak az ilyen típusú igazolások kiállítására hatáskörrel rendelkező intézménye által állítólagosan kiállított, A1 igazolások formáját öltő dokumentumokkal e vállalkozó számára egy másik tagállamban végeznek munkát, amelyre tekintettel ezen intézmény társadalombiztosítási járulékot szed be, az e rendelkezésben előírt, párbeszéden alapuló és békéltető eljárás kötelező előfeltételét képezi annak, hogy ez utóbbi tagállamnak az említett vállalkozóval szemben e munkavállalók hamis A1 igazolásokkal történő kiküldetése miatt indított büntetőeljárás keretében eljáró bírósága ilyen csalást állapíthasson meg.

33 Emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a 883/2004 rendelet 76. cikkének az e rendelet 72. cikkének a) pontjával összefüggésben értelmezett (6) bekezdéséből következik – a párbeszéden alapuló és békéltető eljárás az uniós jogalkotó által az érintett tagállamok illetékes intézményei között többek között az említett rendelet értelmezésével vagy alkalmazásával kapcsolatban felmerülő viták rendezése céljából létrehozott eszköznek minősül (2023. november 16-i Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Toruniu ítélet, C-422/22, EU:C:2023:869, 41. pont).

34 Közelebbről, az uniós jogalkotó először is az érintett tagállamok illetékes intézményei közötti párbeszéd lehetőségét annak érdekében írta elő, hogy megállapodás szülessen a konkrét helyzetre alkalmazandó nemzeti szociális biztonsági jogszabályok meghatározására vonatkozó szabályok alkalmazása szempontjából releváns tények értékelését illetően, másodszor pedig arra az esetre, ha ezen intézmények nem tudnak megállapodni az ilyen tények értékeléséről, és következésképpen a szóban forgó helyzetre alkalmazandó szociális biztonsági rendszer meghatározását illetően az igazgatási bizottsághoz annak érdekében történő fordulás lehetőségéről, hogy az megkísérelje összeegyeztetni az említett intézményeknek az említett helyzetre alkalmazandó nemzeti jogszabályokkal kapcsolatos álláspontját.

35 Ebben az összefüggésben a 987/2009 rendelet kifejezetten előírja a párbeszéden alapuló és békéltető eljárás alkalmazását az érintett tagállamok intézményei közötti viták rendezésének eszközeként, amelyek egyaránt vonatkoznak a valamely tagállam intézménye által a 883/2004 és a 987/2009 rendelet – köztük az A1 igazolás – alkalmazása céljából valamely személy helyzetének igazolására kiállított dokumentumok érvényességére, valamint az e dokumentumokban és igazoló iratokban szereplő bejegyzések alapjául szolgáló tények pontosságára, valamint az érintett munkavállalókra alkalmazandó jogszabályok meghatározására.

36 Ami többek között az említett dokumentumok és bizonyítékok érvényességével vagy az azokban szereplő bejegyzések alapjául szolgáló tények pontosságával kapcsolatos vitákat illeti, a 987/2009 rendelet 5. cikke, miután az (1) bekezdésében rögzíti az ilyen dokumentumoknak és bizonyítékoknak a többi tagállam intézményeire nézve fennálló kötelező jellegét, valamint a kiállító intézménynek az érvényességük és pontosságuk értékelésére vonatkozó kizárólagos hatáskörét, a (2)–(4) bekezdésében előírja a párbeszéden alapuló és békéltető eljárás alkalmazását az ugyanazon dokumentumokat és bizonyítékokat átvevő tagállami intézmény és az azokat kiállító intézmény közötti viták rendezése érdekében.

37 E tekintetben a Bíróság egyrészt pontosította, hogy a valamely tagállam illetékes intézménye által kiállított A1 igazolás nemcsak a tevékenység végzésének helye szerinti tagállam intézményeit, hanem e tagállam bíróságait is köti, másrészt pedig hangsúlyozta, hogy a 883/2004 rendeletet és a 987/2009 rendeletet alkalmazó tagállamok intézményeinek tiszteletben kell tartaniuk a 883/2004 rendelet 76. cikkének (6) bekezdésében említett, párbeszéden alapuló és békéltető eljárást, amikor az érintett tagállamok intézményei között nézeteltérések állnak fenn egy A1 igazolás érvényessége vagy pontossága tekintetében (2023. március 2-i DRV Intertrans és Verbraeken J. en Zonen ítélet, C-410/21 és C-661/21, EU:C:2023:138, 45. és 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Így, ami különösen a munkavállalók olyan kiküldetését illeti, amely esetében a munkavégzés helye szerinti tagállam illetékes intézménye olyan konkrét bizonyítékokkal rendelkezik, amelyek arra engednek következtetni, hogy a valamely másik tagállam illetékes intézménye által az érintett munkavállalók tekintetében kiállított E 101-es igazolásokat – melyeket az A1 igazolások váltották fel – csalárd módon szerezték meg, vagy azokra csalárd módon hivatkoztak, a Bíróság megállapította, hogy éppen a csalás gyanújával összefüggésben bír különös jelentőséggel a párbeszéden alapuló és békéltető eljárásnak – a csalás fennállásának a fogadó tagállam illetékes hatóságai általi esetleges jogerős megállapítása előtti – lefolytatása. A Bíróság szerint ugyanis az említett eljárás lehetővé teheti a kiállító tagállam és a fogadó tagállam illetékes intézménye számára, hogy párbeszédet folytassanak, és szorosan együttműködjenek azzal a céllal, hogy – a saját nemzeti joguk alapján rendelkezésre álló vizsgálati jogkörök alkalmazása révén – minden olyan releváns ténybeli és jogi elemet vizsgáljanak és összegyűjtsenek, amely eloszlathatja vagy – éppen ellenkezőleg – megerősítheti a szóban forgó igazolások kiállítását övező körülményekkel kapcsolatban a fogadó tagállam illetékes hatósága által kifejezett kétségek helytállóságát (lásd az 1408/71 rendeletet illetően: 2020. április 2-i CRPNPAC és Vueling Airlines ítélet, C-370/17 és C-37/18, EU:C:2020:260, 66. pont).

39 A Bíróság így megállapította, hogy amennyiben konkrét bizonyítékok alapján úgy lehet vélni, hogy az E 101-es igazolásokat csalárd módon szerezték meg, illetve azokra csalárd módon hivatkoztak, a fogadó tagállam illetékes intézményének nem azt kellene tennie, hogy egyoldalúan megállapítja a csalás fennállását és figyelmen kívül hagyja ezeket az igazolásokat, hanem haladéktalanul meg kellene indítania a párbeszéden alapuló és békéltető eljárást annak érdekében, hogy a fogadó tagállam intézménye által megkeresett és az ezen igazolásokat kiállító intézmény – a lojális együttműködés elve értelmében – észszerű határidőn belül e bizonyítékok tükrében felülvizsgálja az említett igazolások kiállításának megalapozottságát, és adott esetben határozzon azok megsemmisítéséről vagy visszavonásáról (lásd az 1408/71 rendeletet illetően: 2020. április 2-i CRPNPAC és Vueling Airlines ítélet, C-370/17 és C-37/18, EU:C:2020:260, 72. pont).

40 Ezen ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a fogadó tagállamnak az A1 igazolások csalárd módon történő megszerzésére utaló tényállás miatt a munkáltatóval szemben indított büntetőeljárást lefolytató bírósága kizárólag akkor hozhat jogerős határozatot a csalás fennállásáról, és kizárólag

akkor hagyhatja figyelmen kívül ezeket az igazolásokat, ha megállapítja – azt követően, hogy szükség szerint nemzeti joga alapján felfüggesztette a bírósági eljárást –, hogy miután haladéktalanul megindították a párbeszéden alapuló és békéltető eljárást, az említett igazolásokat kiállító intézmény mellőzte ezen igazolások felülvizsgálatát, és adott esetben ugyanezen igazolások megsemmisítése vagy visszavonása révén nem foglalt észszerű határidőn belül állást a fogadó tagállam illetékes intézménye által benyújtott bizonyítékokról (2023. március 2-i DRV Intertrans és Verbraeken J. en Zonen ítélet, C-410/21 és C-661/21, EU:C:2023:138, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 A Bíróság azt is megállapította, hogy a párbeszéden alapuló és békéltető eljárás kötelező előfeltételt képez annak meghatározása céljából, hogy teljesülnek-e a csalás fennállásának feltételei, és hogy ebből következően a szóban forgó A1 igazolások érvényességét és az érintett munkavállalókra alkalmazandó szociális biztonsági jogszabályokat illetően minden hasznos következtetést levonjanak (lásd ebben az értelemben: 2023. március 2-i DRV Intertrans és Verbraeken J. en Zonen ítélet, C-410/21 és C-661/21, EU:C:2023:138, 60. és 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 Kétségtelen, hogy a jelen ítélet 38–41. pontjában említett ítélkezési gyakorlatot olyan ügyekben hozták, amelyekben a szóban forgó E 101-es vagy A1 igazolásokat valamely tagállam illetékes intézménye állította ki, így a fogadó tagállam intézménye vagy bírósága nem ezen igazolások hitelességét, hanem azok érvényességét illetően fejezte ki kétségeit azon tények alapján, amelyek alapján azokat kiadták (lásd ebben az értelemben: 2017. április 27-i A-Rosa Flussschiff ítélet, C-620/15, EU:C:2017:309, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Ugyanakkor sem a 987/2009 rendelet 5. cikkének, sem pedig az említett rendelet bármely más rendelkezésének szövegéből nem következik, hogy az uniós jogalkotó a célból kívánta volna kizárni az említett 5. cikkben említett A1 igazolások érvényességével kapcsolatos vitákat az ezen igazolások hitelességére vonatkozó jogviták közül, hogy az ezen igazolásokra vonatkozó, párbeszéden alapuló és békéltető eljárás ne képezzen olyan kötelező előfeltételt, amelyet az ilyen igazolások hitelességével kapcsolatban kétségeket megfogalmazó tagállami intézményeknek és bíróságoknak ezen igazolások figyelmen kívül hagyása érdekében be kell tartaniuk.

44 Az ilyen kizárás egyébiránt következetlen lenne az A1 igazolások kötelező erejére tekintettel, és veszélyeztetné mind a Bíróság ilyen joghatásra vonatkozó ítélkezési gyakorlatának alapjául szolgáló elveket, mind pedig a 883/2004 és a 987/2009 rendeletet, vagyis – amint az a 2023. március 2-i DRV Intertrans és Verbraeken J. en Zonen ítéletből (C-410/21 és C-661/21, EU:C:2023:138, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) kitűnik – az egy tagállam szociális biztonságra vonatkozó jogszabályai alkalmazásának, a lojális együttműködésnek és a jogbiztonságnak az elvét.

45 Következésképpen a jelen ítélet 38–41. pontjában említett ítélkezési gyakorlat abban az esetben is alkalmazandó, ha felmerül az A1 igazolásoknak a 883/2004 és a 987/2009 rendelet által a munkavállalók kiküldetésére vonatkozóan előírt feltételek megkerülése céljából történő felhasználásának gyanúja.

46 Mindemellett egyrészt pontosítani kell, hogy amennyiben a 883/2004 rendelet 76. cikkének (6) bekezdésében említett, párbeszéden alapuló és békéltető eljárás keretében az az intézmény, amely állítólag A1 igazolások formájában olyan dokumentumokat bocsátott ki, amelyek hitelessége vitatott, megerősíti, hogy azokat nem állította ki, és ennélfogva hamis

dokumentumoknak minősülnek, következésképpen nem tekinthetők A1 igazolásoknak, ebből következően pedig olyanoknak, amelyek ezen igazolásokra jellemző joghatásokat váltanak ki, amelyek között szerepel a fogadó tagállam intézményeire és bíróságaira nézve kötelező hatály.

47 Ebből következik, hogy amennyiben a munkavégzés helye szerinti tagállam bírósága, amely olyan vállalkozó ellen indított büntetőeljárás keretében jár el, akit azzal gyanúsítanak, hogy A1 igazolás formáját öltő hamis dokumentumokkal küldött ki munkavállalókat e tagállamba, megállapítja, hogy az e dokumentumokat állítólagosan kiállító intézmény a párbeszéden alapuló és békéltető eljárás keretében megerősítette, hogy azokat nem bocsátotta ki, az említett bíróság megállapíthatja, hogy hamis dokumentumokról van szó, és nem kötik az azokban szereplő bejegyzések.

48 Másrészt pontosítani kell, hogy amennyiben – mint a jelen ügyben is – bizonyítást nyer, hogy az az intézmény, amely állítólag az érintett vállalkozó által benyújtott, A1 igazolások formáját öltő dokumentumokat bocsátott ki, társadalombiztosítási járulékot szedett be az állítólagosan kiküldött munkavállalók általi munkavégzésre tekintettel, az említett bíróság nem dönthet véglegesen e munkavállalók csalárd kiküldetésének fennállásáról anélkül, hogy előzetesen megvizsgálta volna, hogy az említett, párbeszéden alapuló és békéltető eljárást nem csupán e dokumentumok hitelessége, hanem azon szociális biztonsági jogszabályok meghatározása tekintetében is tiszteletben tartották-e, amely szabályokat az érintett munkavállalókra az állítólagos kiküldetés időtartama alatt alkalmazni kellett volna.

49 Tekintettel ugyanis arra, hogy az uniós jogalkotó a 883/2004 rendelet 76. cikkének (6) bekezdésében előírt, párbeszéden alapuló és békéltető eljárást a 883/2004 rendelet értelmezésével és alkalmazásával kapcsolatos valamennyi jogvita – köztük többek között az e rendelet hatálya alá tartozó munkavállalókra alkalmazandó jogszabályok meghatározásával kapcsolatos jogviták – megoldása érdekében vezette be, a fogadó tagállam büntetőeljárás keretében olyan helyzetben eljáró bíróságát, mint amilyen az alapügyben szerepel, amely bíróság úgy véli, hogy vannak olyan tényezők, amelyek lehetővé teszik annak megállapítását, hogy nem teljesülnek azok a feltételek, amelyektől a munkavállalók kiküldetése függ, és így megkérdőjelezhető, hogy az érintett munkavállalók az általuk végzett munkára tekintettel társadalombiztosítási járulékot beszedő intézmény szociális biztonsági rendszerének hatálya alá tartoznak, nem állapíthatja meg egyoldalúan az ilyen csalárd kiküldetés fennállását úgy, hogy az e munkavállalókra alkalmazandó szociális biztonsági jogszabályokra vonatkozó egyeztetés céljából nem kezdeményeztek párbeszéden alapuló és békéltető eljárást ezen intézménnyel.

50 Az ettől eltérő értelmezés ezenkívül ellentétes lenne az egyetlen tagállam szociális biztonságra vonatkozó jogszabályai alkalmazásának, a lojális együttműködésnek és a jogbiztonságnak a 883/2004 és a 987/2009 rendelet alapjául szolgáló elveivel.

51 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a jelen ítélet 38–41. pontjában említett ítélkezési gyakorlat *mutatis mutandis* alkalmazandó arra az esetre is, ha a munkavégzés helye szerinti tagállam intézménye vagy bírósága kétségbe vonja, hogy az érintett munkavállalók az e munkavállalók munkavégzésére tekintettel társadalombiztosítási járulékokat beszedő tagállami intézmény szociális biztonsági jogszabályainak hatálya alá tartoznak.

52 A fentiekből következik, hogy a fogadó tagállam azon bírósága, amely a munkavállalók A1 igazolás formáját öltő hamis dokumentumokkal való kiküldetésével gyanúsított munkáltató ellen indított büntetőeljárás keretében eljár, csak akkor határozhat e dokumentumok valódiságáról, és azokat csak akkor hagyhatja figyelmen kívül, ha egyrészt – miután szükség esetén a nemzeti joga alapján

felfüggesztette a bírósági eljárást – azt állapítja meg, hogy az állítólagosan kiállító intézmény a fogadó tagállam intézménye által megindított, párbeszéden alapuló és békéltető eljárás keretében megerősítette, hogy nem állította ki az említett dokumentumokat, vagy amennyiben a párbeszéden alapuló és békéltető eljárást haladéktalanul megindították, az állítólagosan kibocsátó intézmény észszerű határidőn belül nem foglalt állást ugyanezen dokumentumok hitelességéről, másrészt pedig, ha tiszteletben tartják a tisztességes eljáráshoz való joghoz kapcsolódó, az érintett vállalkozó számára biztosítandó garanciákat (lásd ebben az értelemben: 2023. március 2-i DRV Intertrans és Verbraeken J. en Zonen ítélet, C-410/21 és C-661/21, EU:C:2023:138, 61., 66. és 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 Egyébiránt, amennyiben bebizonyosodik, hogy az az intézmény, amely állítólag A1 igazolás formáját öltő dokumentumokat állított ki, társadalombiztosítási járulékokat szedett be az állítólagosan kiküldött munkavállalók munkavégzésére tekintettel, a nemzeti bíróság csak akkor állapíthatja meg a munkavállalók csalárd módon történő kiküldetésének fennállását, ha egyrészt az érintett intézmények között indult, párbeszéden alapuló és békéltető eljárás keretében a társadalombiztosítási járulékokat beszedő intézmény megerősítette, hogy a fogadó tagállam szociális biztonsági jogszabályai az érintett munkavállalókra alkalmazandó szociális biztonsági jogszabályok, vagy ha ezen intézmény tartózkodott attól, hogy – a fogadó tagállam intézménye által előadottakat és e munkavállalók tényleges helyzetére figyelemmel – észszerű határidőn belül felülvizsgálja azon tényeket, amelyek alapján ez utóbbiakat a szociális biztonsági rendszerének hatálya alá vonta, és állást foglaljon az említett munkavállalókra alkalmazandó nemzeti szociális biztonsági jogszabályokról, másrészt pedig ha tiszteletben tartják a tisztességes eljáráshoz való joghoz kapcsolódó, az érintett vállalkozó számára biztosítandó garanciákat.

54 Végül hozzá kell tenni, hogy az uniós jogalkotó nem írt elő olyan különleges alakiságot, amelyet az érintett intézményeknek tiszteletben kell tartaniuk ahhoz, hogy párbeszédet kezdeményezzenek, vagy hogy a 883/2004 és a 987/2009 rendelet értelmezésével vagy alkalmazásával kapcsolatos vitáik rendezése érdekében az igazgatási bizottsághoz forduljanak.

55 A 883/2004 rendelet ugyanis a 76. cikkének (6) bekezdésében annak kimondására szorítkozik, hogy az illetékes tagállam vagy az érintett személy lakóhelye szerinti tagállam intézménye „kapcsolatba lép” az érintett tagállam(ok) intézményével vagy intézményeivel, és hogy ha észszerű időn belül nem születik megoldás, az érintett hatóságok „kérhetik” az igazgatási bizottság beavatkozását.

56 A 987/2009 rendelet sem tartalmaz további pontosítást e tekintetben.

57 Ami többek között a párbeszédet illeti, amely a 883/2004 rendelet 76. cikkének (6) bekezdése szerinti, párbeszéden alapuló és békéltető eljárás első szakaszának felel meg, úgy kell tekinteni, amint az a dokumentumok érvényességére, az alkalmazandó jogszabályok meghatározására és a 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet szerinti ellátások biztosítására vonatkozó, párbeszéden alapuló és békéltető eljárás létrehozásáról szóló, 2009. június 12-i A1. igazgatási bizottsági határozat (HL 2010. C 106., 1. o.) 6. pontjából kitűnik, hogy az, hogy az A1 igazolás érvényességével vagy az adott munkavállalóra alkalmazandó jogszabályok meghatározásával kapcsolatban kételyeket megfogalmazó intézmény kapcsolatba lép az ilyen igazolást kiállító és/vagy a szociális biztonsági rendszerének az ilyen munkavállalóra történő alkalmazásáról határozó intézménnyel annak érdekében, hogy e munkavállalót e rendszer hatálya alá vonja, és adott esetben visszavonja vagy érvényteleníti az említett igazolást, illetve felülvizsgálja vagy hatályon kívül helyezze e határozatot, elegendő annak megállapításához, hogy ilyen eljárás indult.

58 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből, a kérdést előterjesztő bíróság által a Bíróság kérésére szolgáltatott információkból és az érdekelt felek észrevételeiből kitűnik, hogy az EX elleni büntetőeljárás megindítása előtt az illetékes belga és portugál intézmények párbeszédet kezdeményeztek az EX által benyújtott, A1 igazolások formáját öltő dokumentumok hitelességét és az e dokumentumok alapjául szolgáló tények értékelését illetően. E párbeszéd keretében a portugál intézmény megerősítette, amint azt a tribunal de première instance de Namur (namuri elsőfokú bíróság) a 2021. november 10-i ítéletében megállapította, hogy nem adta ki ezeket a dokumentumokat, amit EX sem ezen bíróság, sem pedig a kérdést előterjesztő bíróság előtt nem vitatott.

59 Ily módon úgy tűnik, hogy az említett dokumentumok hitelességét illetően tiszteletben tartották a 883/2004 rendelet 76. cikkének (6) bekezdésében előírt, párbeszéden alapuló és békéltető eljárást.

60 Következésképpen a jelen ítélet 47. pontjában kifejtett megfontolásokra tekintettel a tribunal de première instance de Namur (namuri elsőfokú bíróság) megállapíthatta, hogy az alapügyben szóban forgó dokumentumok hamis dokumentumoknak minősülnek, és azok nem kötik őket.

61 Egyébiránt a portugál kormány észrevételeiből kitűnik, hogy az illetékes portugál és belga intézmények közötti párbeszéd keretében a portugál intézmény megállapította egyrészt, hogy azok a társaságok, amelyek közvetítésével az alapeljárás vádlottja az érintett munkavállalókat A1 igazolás formájában kiküldte, semmilyen érdemi tevékenységet nem folytattak Portugáliában az építőiparban, és céljuk nem volt más, mint hogy olcsó munkaerőt biztosítsanak Belgiumban, amit a tribunal de première instance de Namur (namuri elsőfokú bíróság) a 2021. november 10-i ítéletében megerősített, másrészt pedig azt, hogy a vitatott időszakban az érintett munkavállalókra alkalmazandó jogszabályok a belga jogszabályok.

62 Következésképpen – a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzendő vizsgálatok fenntartása mellett – úgy tűnik, hogy az érintett intézmények közötti, párbeszéden alapuló és békéltető eljárást tiszteletben tartották azon nemzeti szociális biztonsági jogszabályok meghatározása tekintetében is, amelyet a vitatott időszakban az érintett munkavállalókra kellett volna alkalmazni.

63 A fenti megfontolásokra figyelemmel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 883/2004 rendelet 76. cikkének (6) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy abban az esetben, ha valamely tagállamnak az e tagállamban letelepedett vállalkozó által foglalkoztatott állampolgárai az említett tagállamnak az ilyen típusú igazolások kiállítására hatáskörrel rendelkező intézménye által állítólagosan kiállított, A1 igazolások formáját öltő dokumentumokkal e vállalkozó számára egy másik tagállamban végeznek munkát, amelyre tekintettel ezen intézmény társadalombiztosítási járulékot szed be, az e rendelkezésben előírt, párbeszéden alapuló és békéltető eljárás kötelező előfeltételét képezi annak, hogy ez utóbbi tagállamnak az említett vállalkozóval szemben e munkavállalók hamis A1 igazolásokkal történő kiküldetése miatt indított büntetőeljárás keretében eljáró bírósága ilyen csalást állapíthasson meg.

A harmadik kérdésről

64 Harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a csalás és a joggal való visszaélés tilalmának elvét úgy kell-e értelmezni, hogy amennyiben a valamely tagállam bíróságai előtt olyan vállalkozó ellen indított büntetőeljárás keretében, akit azzal gyanúsítanak, hogy e tagállamba A1 igazolás formáját öltő dokumentumokkal küldött ki munkavállalókat, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy e dokumentumok hamis dokumentumoknak minősülnek,

és e megállapítást nem vitatták azon bíróság előtt, amelyhez ezen eljárás keretében fellebbezést nyújtottak be, ez utóbbi bíróság akkor sem veheti figyelembe az említett dokumentumokat, ha az elsőfokú bíróság anélkül tette meg ezt a megállapítást, hogy a 883/2004 rendelet 76. cikkének (6) bekezdésében említett, párbeszéden alapuló és békéltető eljárás megindult volna.

65 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy kizárólag az alapügyben eljáró nemzeti bíróság feladata az előzetes döntéshozatal szükségességének és az általa a Bíróság elé terjesztett kérdések – vélelmezendő – relevanciájának értékelése. A Bíróság tehát főszabály szerint köteles határozatot hozni, ha a feltett kérdés az uniós jog valamely szabályának értelmezésére vagy érvényességére vonatkozik, kivéve ha a kért értelmezés nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs a jogvita tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy e kérdésre célravezető választ adhasson (2024. február 22-i Unedic ítélet, C-125/23, EU:C:2024:163, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

66 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a harmadik kérdés, amely kizárólag arra a megállapításra vonatkozik, amely szerint az alapügyben szóban forgó, A1 igazolások formáját öltő dokumentumok hamis dokumentumoknak minősülnek, és amely megállapítást az elsőfokú nemzeti bíróság az alapügyben szóban forgóhoz hasonló büntetőeljárás keretében tett, azon az előfeltevésen alapul, amely szerint e megállapítást e bíróság anélkül tette meg, hogy megindította volna ezt a párbeszéden alapuló és békéltető eljárást.

67 Márpedig, amint az a jelen ítélet 58. és 59. pontjában megállapításra került, többek között a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információk alapján úgy tűnik, hogy a jelen ügyben tiszteletben tartották a szóban forgó, az említett dokumentumok hitelességére vonatkozó párbeszéden alapuló és békéltető eljárást.

68 Mivel a harmadik kérdés tehát hipotetikus jellegű, azt elfogadhatatlannak kell tekinteni.

A költségekről

69 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A 2012. május 22-i 465/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinációjáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet

a következőképpen kell értelmezni:

e rendelet alkalmazandó abban az esetben, ha valamely tagállamnak az e tagállamban letelepedett vállalkozó által foglalkoztatott állampolgárai az említett tagállamnak az ilyen típusú igazolások kiállítására hatáskörrel rendelkező intézménye által állítólagosan kiállított, A1 igazolások formáját öltő dokumentumokkal e vállalkozó számára egy másik tagállamban végeznek munkát, amelyre tekintettel ezen intézmény

társadalombiztosítási járulékot szed be, ideértve azt is, amikor az említett vállalkozóval szemben az utóbbi tagállam bíróságai előtt társadalombiztosítási csalás elkövetése miatt indított büntetőeljárás keretében e bíróságok megállapítják, hogy e dokumentumok hamisak, és azt ugyanezen vállalkozó nem vitatja.

2) A 883/2004 rendelet 465/2012 rendelettel módosított 76. cikkének (6) bekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

abban az esetben, ha valamely tagállamnak az e tagállamban letelepedett vállalkozó által foglalkoztatott állampolgárai az említett tagállamnak az ilyen típusú igazolások kiállítására hatáskörrel rendelkező intézménye által állítólagosan kiállított, A1 igazolások formáját öltő dokumentumokkal e vállalkozó számára egy másik tagállamban végeznek munkát, amelyre tekintettel ezen intézmény társadalombiztosítási járulékot szed be, az e rendelkezésben előírt, párbeszéden alapuló és békéltető eljárás kötelező előfeltételét képezi annak, hogy ez utóbbi tagállamnak az említett vállalkozóval szemben e munkavállalók hamis A1 igazolásokkal történő kiküldetése miatt indított büntetőeljárás keretében eljáró bírósága ilyen csalást állapíthasson meg.

Aláírások